

Legyen az otthonod Mennysország a Földön – Zac Poonen

Let your home be Heaven on Earth by Zac Poonen

<https://www.youtube.com/watch?v=byRovEKOa3o>

„Mindeneket zúgolódások és versengések nélkül cselekedjete, hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon!” (Filippi 2:14-15)

Sok olyan igevers van a Bibliában, ami a kiegyensúlyozott keresztyén életről szól. Ez az ige is egy példa erre. Amikor egy ilyen ígét olvasunk, az egy csodálatos kihívás számunkra!

Mindent zúgolódás és panaszkodás nélkül tegyete! Gondolkodjunk el ezen a mondaton! Képzeljéte el, hogy az otthonotokban mindent (kivétel nélkül mindent) zúgolódás és panaszkodás nélkül teszete. Minden nap reggeltől estig mindent úgy teszete – te is és a házastársad is –, hogy nem morgolódtok, és nem panaszkodtok semmi miatt. El tudod képzeleni, hogy milyen lenne ez? Az maga a Mennysország lenne a Földön. Gondolod, hogy az ördög ezt engedi? Nem! Mindig találni fog neked valamit, ami miatt zúgolódhatsz és panaszkodhatsz. Például, hogy „ez sincs megcsinálva, az sincs elintézve”, vagy valamilyen félreértés történik, ami felkavar.

Milyen csodálatos ez az ige! „Mindent zúgolódás és panaszkodás nélkül tegyete!” Ez egy jelentéktelen dolog? Nem! Azt írja ez az ige, hogy ez az egyetlen módja annak, hogy bizonyítsuk, Isten gyermekei vagyunk. Elolvastátok figyelmesen az utána következő ígét? Tegyéel mindent zúgolódás és panaszkodás nélkül, ezáltal bizonyíthatod, hogy Isten feddhetelen, tiszta és szeplőtelen gyermeke vagy egy elfordult és elvetemedett nemzetség közepette. Olvassuk az ígéket mindig a szövegkörnyezetükben!

Ha megkérdéznénk egy átlagos keresztyén hívőt, miért nevezzük a világot elfordult és elvetemedett nemzetségnek, többségük azt mondaná, hogy „azért, mert tele van házasságtöréssel, gyilkossággal, terrorizmussal”, és ehhez hasonlók. Nem. Ez az ige azt mondja, hogy azért elfordult és elvetemedett ez a nemzetség, mert folyamatosan zúgolódnak és panaszkodnak. Ha a szövegkörnyezetében olvassuk el ezt az igeverset, erre utalnak ezek a kifejezések: „egy elfordult és elvetemedett nemzetség közepette”,

akik mindig mindenért zúgolódnak és panaszkodnak, „akik között fényletek, mint csillagok a világon”.

Elképzelttem, hogy Isten lenéz a mennyből a földre, és bárhová néz, mindenhol sötétség van, mert az emberek a föld minden részén zúgolódnak és panaszkodnak valami miatt. A szüleik miatt, a kormány miatt, az új törvények miatt, vagy valamilyen pénzügyi nehézség vagy betegség miatt. Minden egyes nap találnak valamit, ami miatt zúgolódhatnak és panaszkodhatnak. Isten ezt hallja, és ezért mindenhol sötétséget lát a Földön. Azonban ezen a panaszkodás és zúgolódás miatt sötétségbe borult Földön, itt ott lát egy kis fényes pontocskát: a gyermekei közül néhányat. Nem minden gyermeke világít csillagként, hanem csak néhányan közülük, akik soha nem zúgolódnak, soha nem panaszkodnak, hanem mindig mindenért hálát adnak Istennek.

Hogyan tudunk ilyen életet élni? Jézus is ilyen életet élt. Itt van a válasz a filippibelieknek írt levélben, az előző igeversekben. Mindig minden ígét a szövegkörnyezettel együtt értünk meg igazán.

„Annak okáért, szeretteim, (...) félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeketek (megváltásotokat), mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből.” (Filippi 2:12-13)

Vigyétek véghez (munkáljátok ki) a zúgolódásból és a panaszkodásból való megváltásotokat! A szövegkörnyezet alapján ez ezt jelenti. Hogyan tudom ezt megtenni? Úgy, hogy Isten munkálja bennünk, nekünk pedig véghez kell vinnünk (ki kell munkálnunk) Isten akaratát, ami nem más, mint hogy mindent zúgolódás és panaszkodás nélkül tegyünk. Így látom én ezt az igeszakaszt. Itt van az egyensúly: minden azzal kezdődik, hogy Isten munkálkodik bennem, azután én kimunkálom (véghezviszem) azt. Ekkor a belső életem, összhangban lesz azzal, amit az emberek kívülről látnak rajtam. Meg kell nyitnom a szívemet Istennek, hogy munkálkodhasson bennem. Ezt nem tudom emberileg eldönteni. Nem határozhatom el, hogy „mától szent és tiszta életet fogok élni”. Ez így nem fog sikerülni. Az olyan lenne, mint azok a dolgok, amiket a múltban többször megfogadtunk, de nem tudtuk betartani. Azt kell mondanod: „Uram, én magamtól nem tudok tiszta, szent és feddhetetlen életet élni, de azt akarom, hogy munkálkodj bennem!” Amikor a Biblia arról ír, hogy Isten munkálkodik bennünk, az minden esetben a Szent Szellem szolgálatára utal. Isten azt mondja: „Hadd

munkálkodjam benned! Hallgass a Szent Szellem hangjára, és engedelmeskedj Neki! Vidd véghez, munkáld ki azt, amire a Szent Szellem vezet!”

Szokásunkká kell tennünk azt, hogy hallgatunk a Szent Szellem hangjára, ahogyan Mária a Lukács 10:38-42-ben. Abban az időben Jézus, a Szentháromság második személye volt itt a Földön, ma már a Szent Szellem, a Szentháromság harmadik személye van velünk. A Szent Szellem is úgy szól hozzánk, ahogyan abban az időben Jézus szólt Izráel földjén, de szükséges, hogy „legyen fülünk, és meghalljuk”. Miért mondta gyakran Jézus, hogy „akinek van füle, hallja meg”. Ez a kifejezés sok helyen elhangzik, mert nem mindenkinek van rá ideje, vagy nem érdekli, hogy meghallja, mit mond a Szent Szellem.

Azt gondoljuk, hogy magunktól is boldogulunk, de alázatosan el kell ismernünk, hogy magunktól nem tudunk Istennek tetszően élni. Az egyik oka annak, amiért Isten megengedi, hogy sokszor elbukjunk, hogy megtanítsa nekünk ezt a leckét: magadtól nem boldogulsz. A hívő életem kezdetén azon gondolkodtam, miért engedi Isten, hogy folyton elbukjak, és legyőzzön a bűn. Ha most visszatekintek arra az időre, már értem, hogy ennek megvolt a célja. Isten nem tud munkálkodni bennünk, amíg el nem jutunk arra a pontra, hogy magunktól nem tudunk tenni semmit. Ez egy nagyszerű igazság, amelyre sok példát látunk az Újszövetségben.

Számomra ezt jól jelképezi Lázár története. Azt olvassuk ebben a történetben, hogy amikor Lázár súlyosan megbetegedett, a testvérei, Mária és Márta ezt az üzenetet küldték Jézusnak: „Uram, akit szeretsz, beteg” (János 11:3). Amikor mi egy ilyen hírt hallunk, hogy akit szeretünk, nagyon beteg, akkor azonnal odamennénk hozzá, de nézzük meg, mit tett Jézus. Amikor a nővérek üzenetet küldtek Jézusnak, még Lázár nevét sem kellett említeniük, mert tudták, hogy érteni fogja, kiről van szó: „akit szeretsz, beteg”. Ez a betegség egy nagyon súlyos betegség volt. Amikor ezt Jézus meghallotta, még 2 napig ott maradt azon a helyen. Te és én, azonnal odarohantunk volna. Jézus teljesen másként reagált, mint ami a természetes emberi reakció lenne. Amikor meghallotta, hogy akit szeret, beteg, azt mondta: „Rendben van, maradjunk itt még két napig”. Ez Isten útja. Isten útjai nem a mi útjaink.

„Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útjaitok az én útjaim – így szól az Úr. Mert amint magasabbak az egek a földnél, akképpen magasabbak az én útjaim útjaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál.” (Ézsaiás 55:8-9)

Mire várt Jézus? Arra várt, hogy Lázár meghaljon. Ebből egy fontos szellemi tanulságot kaphatunk. Jézus arra várt, hogy Lázár teljes mértékben képtelen legyen bármit is tenni. Akkor mondta azt, hogy „jövök, és teszek érted valamit”. Ez a szellemi lecke ebből számunkra: amíg Lázár küszködött az életben maradással, Jézus azt mondta: „nem tudok eljönni, még nem vagy készen”. Lázár nap nap után egyre jobban elgyengült, és végül már a kisujját sem tudta megmozdítani. Meghalt, és semmit sem tudott már tenni. Annyira bizonyos, hogy meghalt, hogy elhelyezték egy sírban, ahol 4 napig feküdt holtan. Ekkor érkezett meg Jézus, és azt mondta: „Lázár, kelj fel!” Lázár pedig feltámadt, és kísértelt a sírból.

Arra jöttem rá, hogy az Úr bennem is így akar munkálkodni. Amikor Hozzá kiáltottam: „Uram, gyere, segíts nekem, mert ’beteg’ vagyok!”, Ő azt mondta: „Nem, még várnom kell”. „Uram, hát nem szeretsz engem? Én vagyok az, akit szeretsz, kérlek, gyere és segíts nekem!” Az Úr azt mondja: „Nem, még várnom kell egy kis ideig”. Azon gondolkodsz, hogy vajon miért vár még az Úr, és miért nem válaszol néhány imádra? Mert még nem haltál meg. Még csak „beteg” vagy. Tudom, hogy a betegség nagyon rossz, de Ő arra vár, hogy meghalj. Szellemi értelemben véve, add halálba az énedet (Máté 16:24-25, Róma 6:8)! Ez azt jelenti, hogy el kell jutnod arra a pontra, amikor már semmit sem tudsz tenni magadtól, és tudatában is vagy annak, hogy nem tudsz semmit tenni.

Ez az az alapelv, ami szerint Isten munkálkodik. Addig vár, amíg fel nem hagyunk azzal, hogy azt gondoljuk, mi majd megoldjuk a dolgot. Hiszen, ha a saját erőnkől tudunk győztesek lenni egy helyzetben, akkor magunknak tulajdonítanánk a dicsőséget, és azt gondolnánk, hogy „nekem sikerült egy olyan életre eljutni, amelyben soha nem zúgolódok és panaszkodom”, ez pedig nem lenne győzelem. Tekintsük úgy, hogy a panaszkodás és a zúgolódás egy 10 méter mély gödör. Beleesek ebbe a 10 méter mély gödörbe, amikor zúgolódok és panaszkodom, és ha a saját erőmből szabadulnék ki ebből a gödörből, akkor egy 100 méter mély gödörbe zuhannék, amit úgy hívnak, hogy szellemi büszkeség. Ez lenne a győzelem?

Sajnos sok emberrel ez történik. Győzedelmeskednek valamely tisztátalan szokásuk felett, és aztán sokkal mélyebbre zuhannak a szellemi büszkeség miatt – és még csak észre sem veszik ezt. Isten nem ilyenfajta győzelmet akar nekünk adni, mert ez nem más, mint legyőzöttség. Ő egy olyan győzelmet akar adni nekünk, amelyben nem zuhanunk bele a büszkeség szakadékába. Ennek az egyetlen módja, hogy megengedi nekünk, hogy gyakran elbukjunk – egészen addig, amíg el nem jutunk oda, hogy a halálba adjuk az énünket.

- § -

Ez az írás - változtatás nélkül - szabadon terjeszthető a szerző nevének és a CFC honlapcímének megadásával: www.cfcindia.com

Fordította: Rodenbücherné Koncz Nikoletta (<https://keskenyut.wordpress.com>)